

A VAK KUTYA

BRASNYÓ ISTVÁN

SZÍVÜKBŐL

Számkivetve a rúzfoltos levegőben alig vagy több a füstnél, amit ráfújsz az orgonákra. De egészen más szirmok morzsolják homlokodat, idegen pillantásokban virágzó, szavak vagy lelemény havától elvakultak.

Írd rá magad üresen izzó papírjaikra, tépd el életük fonalát, és szívékből lopd ki, ami benne sincs.

TÚL SOK

A túl sok világosságtól fokozódtok, kételyként, akár egy hajkórna ragyogása, visszhangzót kiáltva elhagyott testetek barlangjában.

FÉNYE VESZTETT NYELV

Ettől már mi sem lehetne keserűbb: ahogy az ajtó nyikordul, és a tegnapi eszme söréttel lő árnyékodra. Láttodra a kanalak elsápadnak, ködösen mutatják a fénye vesztett nyelv lenyomatát, amely megnyalta őket. S miféle vakhomály a tükörben vagy az ablakon túl, ahonnan megnevezhetetlen képmásod dereng — elszólhatatlan ígék, feledett kimondhatósága a semmit öklendező mindeneknek.

A VAK KUTYA

Ez a sápatag fény az idegen szobákban, nem tudod, mily magasan a földtől. Érzed a test eretnokségét, amelyhez közöd aligha van. Minden, mi gyökeret ver benned: csak utad a közelebbi felé. De hajlamod, e vak kutya, felsikolt— felnégyelt kiterjedését dobják pucér bőrödre a későbbi boncnokok.

MINDEN KÉTSÉGBEVONHATATLANT

Feltételeid látni, ahogy árnyékká nőnek izmok rángásában.

Valaki majd csak ide járul, gyújtogatva a leendő gyertyáit.

Minden sebet elismer a jövődő. Minden kétségbevonhatatlant égboltnál messzebbre helyez.

Zöld lidérce jön fátyolos hanggal a kiapadt csillaghorizontnak. Éjszakánként ő veti be a lefolyt vizeket, duzzasztja megrágott álmaidat.

KÍVÜLRŐL JÖVŐ

Fehér botját húzza az éjszaka, fehér leples, tulajdon deres szakállában fuldokló. Más időkből táplálkozva leled kedvedet elfordíthatatlan látásában, ahogy evilági szállodaszobákon keresztülűj a szél. Nem a hideg az, ami kétségbe ejt: kívülről jövő mozdulataid állják el végleg utadat.

MILYEN MÉLY LÉLEGZET

Milyen mély lélegzet a havas, hőszirmoktól befestett világban! És az átdorbézolt éjszakák után fehér aluszékonyságod: alakod szobák falának döntve, árnyékok dühöngése mögé, messze, odakintről, ahogy a lépcsőkön járnak, s futólag ajtók síkjára vetülnek.

Itt, ezekben a szobákban mások laknak, vértanúságuk agyalják ki, miközben szélesen és kiillatosított testtel tenyésznek a dús növények levélmintái alatt.

A VIHARVERT TÉLIKERTEK KÉPE

Mi tárja elénk hát mégis a viharvert télikertek képét, csipkerózika-halálunk, amire elszáradt folyondár fut fel, köt helyhez töré-

keny horgonyokkal? Mert valahol még zabolátlanul tombol a zöld, burjánzik szélhajtotta vetésünk, és márvány villan benne fehérén, meztelen női hátként, amelyet ellenállhatatlanul hevít még a nap.

DE ARCOD

De arcod, éjszaka kormából festve, átítatva a múlhatatlanság krémének illatával, egyszerre feléled a falak elmosódott, széjjelporzó tükrében: hó borítja már a hajnalt, és a pince párja szakadatlan pöfékel — odakinn megindul a mindenség szánja, önnön-maga testébe omlik a világ, míg a bútorok fénye nyöszörögve keresi a sötét sarkokat, vonja be matt árnyalatú mázzal a képek semmit sem tükröző üvegét.

VALAMI RONCSOLÓDIK

Valami roncsolódik halomba gyűlik
 ahol eddig a nap kelt
 hűvös szárny suhan most
 vitorlájában arcmásod zsibbad

A fákon szirmok zúzmarája
 hajnaltól déltől
 megigézetten
 hogy talpalatnyi hely sincs a földön
 a szélfúvás az éjszakából fülel

A fény szekérsáncait bontja
 egy király utakra kanyarodik
 fájlalja didergő koronája csendjét
 zöld bársonyával kutak
 visszhangját bélelik

És ahogy fölébe nő a láthatárnak
 tornyok épülnek a levegőből falak
 üres síkok a köd szürkéségében
 a márvány visszafogott repedése

KEZEMRE ADJA

Csak annyi fény,
mintha sötét lépcsőn járnék,
ismeretlen nő
fehér lábát követve.

Így török meg a kenyeret,
így szövök meg a vásznat,
így térnek esténként nyugovóra.

De valamennyi mindenből marad,
hogy legyen mihez igazítani
lépteimet,
legyen mivel betakaróznom.

Ez a szikrányi világosság megméri,
ez a kevés kezemre adja.